

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 26 maja 2015 r.

Poz. 1943

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.111.2015 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 21 maja 2015 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym /Dz. U. 2013 r., poz. 594 ze zm./ stwierdzam nieważność § 5 pkt 7, § 7 ust. 3 pkt 1 - w części - od słów „bez pozwolenia Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków nie zezwala się: (...)”, § 7 ust. 3 pkt 2 - w części - od słów „wszelkie inwestycje budowlane dotyczące (...)”, § 7 ust. 3 pkt 4 - w części - od słów „wszelkie inwestycje w wyznaczonych obszarach (...)”, § 7 ust. 4 pkt 4 - w części - „na warunkach technicznych zarządcy sieci;”, § 7 ust. 4 pkt 5 - w części - „na warunkach technicznych zarządcy sieci;”, § 7 ust. 4 pkt 6 - w części - „na warunkach technicznych zarządcy sieci;”, § 7 ust. 4 pkt 8 - w części - „na warunkach technicznych zarządcy sieci;” uchwały Nr VI/39/2015 Rady Miejskiej w Biskupcu z dnia 31 marca 2015 r. „w sprawie uchwalenia Miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenów położonych w Biskupcu pomiędzy ulicami Niepodległości i 1 Maja.”

UZASADNIENIE:

Przedmiotowym aktem Rada Miejska w Biskupcu, na podstawie art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r., poz. 199 z późn. zmianami), uchwaliła Miejskowy plan zagospodarowania przestrzennego dla terenów położonych w Biskupcu pomiędzy ulicami Niepodległości i 1 Maja.”

§ 5. pkt 7 uchwały definiuje pojęcie intensywności zabudowy w sposób odmienny niż czyni to ww. ustawa w art. 15 ust. 2 pkt 6, w związku z § 115, § 116, § 146 i § 149 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie Zasad techniki prawodawczej (Dz. U Nr 100, poz. 908).

Rzeczona uchwała definiuje intensywność zabudowy, jako maksymalną wartość stosunku powierzchni całkowitej wszystkich kondygnacji nadziemnych wszystkich budynków istniejących i lokalizowanych na danej działce budowlanej do powierzchni całkowitej działki budowlanej. Natomiast art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, określa intensywność zabudowy, jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, czyli w stosunku do powierzchni całkowitej wszystkich kondygnacji, nie tylko nadziemnych. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że wyznaczone w planie wskaźniki intensywności zabudowy na podstawie definicji ustawowej i uchwalonej, odniosą inny skutek w przestrzeni zagospodarowywanej. Analogiczne stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu z dnia 27 sierpnia 2013 r. sygn. akt II SA/Wr 475/13.

Ponadto § 7 ust. 3 pkt 1 - w części - od słów „ bez pozwolenia Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków nie zezwala się (...) ”, § 7 ust. 3 pkt 2 - w części - od słów „ wszelkie inwestycje budowlane dotyczące (...)”, § 7 ust. 3 pkt 4 - w części - od słów „wszelkie inwestycje w wyznaczonych obszarach (...)”; - zawierają powtórzenia i modyfikacje zapisów aktu wyższego rzędu.

Należy stwierdzić, iż jeżeli kwestie ustalone w planie miejscowym zostały już kompleksowo uregulowane w aktach wyższego rzędu, to określenie w nim tejże materii w sposób odmienny, należy pojmować, jako modyfikację aktów wyższego rzędu. Regulowanie tych kwestii inaczej niż to uczynił ustawodawca stanowi naruszenie prawa, gdyż działanie to jest sprzeczne z przyjętą zasadą tworzenia aktów prawa miejscowego na podstawie i w granicach prawa. Powtórzenie regulacji ustawowych lub ich modyfikacja w akcie prawa

miejscowego jest niedopuszczalne, gdyż trzeba się liczyć z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy (podobnie wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 21 września 2011 r. sygn. II SA/Wr 479/11 oraz wyrok NSA z dnia 14 października 1999 r. sygn. II SA/Wr 1179/98 oraz dodatkowo na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Dolnośląskiego z dnia 26 lipca 2012 r. znak: NKN1.4131.740.2012. MM2-2).

Jakiegokolwiek bowiem inkorporowanie przepisów ustawowych do aktów prawa miejscowego uznać należy z punktu widzenia techniki prawodawczej za bezwzględnie niedopuszczalne (wyrok WSA w Gliwicach z dnia 16 listopada 2009 r. sygn. IISA/GI 522/09).

Natomiast w § 7 ust. 4 pkt 4 - w części - „na warunkach technicznych zarządcy sieci;”, § 7 ust. 4 pkt 5 - w części - „na warunkach technicznych zarządcy sieci;”, § 7 ust. 4 pkt 6 - w części - „(...) na warunkach technicznych zarządcy sieci;”, § 7 ust. 4 pkt 8 - w części - „na warunkach technicznych zarządcy sieci;” - gmina naruszyła granicę władztwa planistycznego.

Władztwo planistyczne gminy oznacza między innymi, że rada gminy może określać zasady kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu. Nie może ona scedować tych uprawnień na inny organ, ani tym bardziej przekazać przysługującej jej kompetencji do określenia tychże zasad innym podmiotom. Rada gminy nie może także upoważniać kogokolwiek do decydowania czy określone (projektowane) rozwiązania inwestycyjne odpowiadają ustalonym przez nią w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zasadom (w oparciu m.in. o wyrok NSA w Warszawie z dnia 6 kwietnia 2011 r. sygn. II OSK 124/11). Plan miejscowy, będąc aktem prawa miejscowego, ma zawierać normy określające konkretne przeznaczenie każdego odcinka terenu objętego daną regulacją bez podawania warunków, a także bez uzależniania tego przeznaczenia lub jego realizacji od jakichkolwiek zdarzeń przyszłych lub niepewnych. Tego rodzaju warunki lub zastrzeżenia mogą się znajdować wyłącznie w przepisach odrębnych, które z woli ustawodawcy kształtują zagospodarowanie terenu łącznie z planami miejscowymi. Powyższa zasada rozciąga się odpowiednio na szczegółowe rozwiązania zawierane w planach zagospodarowania przestrzennego. Opiniowana uchwała łamie tę zasadę wprowadzając przepis otwarty, uzależniający sposób zagospodarowania terenu od późniejszych opinii uzgodnień, zgód, warunków itp. różnych podmiotów biorących udział w procesie realizacyjnym, inwestycyjnym. (wyrok WSA w Krakowie z dnia 14 września 2007 r. sygn. II SA/Kr 559/07, wyrok WSA w Krakowie sygn. II SA/Kr 1148/07 oraz WSA z dnia 16 listopada 2009 r. sygn. IISA/GI 522/09).

W tym stanie rzeczy postanowiono jak na wstępie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje prawo wniesienia, za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego, skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie w terminie 30 dni od daty jego otrzymania.

z up. Wojewody Warmińsko-Mazurskiego
Grażyna Kluge
Wicewojewoda Warmińsko-Mazurski